

Илија — број шест

Десет испита

Jeff Pippenger

2023-10-05

Разматрали смо симболику Илије и сада користимо историје горе Кармил и горе Синај да бисмо приказали поступан процес испитивања рога протестантизма и поступан политички развој рога републиканизма, који је паралелан рогу протестантизма.

Претходни чланак разматрао је побуну из 13. и 14. поглавља Књиге бројева, која представља десету и последњу пробу древног Израиља након њиховог преласка преко Црвеног мора. Та историја је у сагласју са почетним покретом милеритске историје, али и са историјом Божјег завршног покрета. Дело све тројице анђела из Откривења 14 остварује се кроз један покрет на почетку и један покрет на крају.

„Анђео који се сједињује у објављивању поруке трећег анђела треба да обасја сву земљу својом славом. Овде је проречено дело светских размера и неуобичајене силе. Адвентни покрет од 1840–44. године био је славно пројављивање Божје силе; порука првог анђела однета је до сваке мисионарске станице у свету, а у неким земљама постојало је највеће верско интересовање какво је у иједној земљи посведочено још од Реформације шеснаестог века; али све то треба да буде надмашено моћним покретом под последњом опоменом трећег анђела.“ Велика борба, 611.

Између историје покрета почетка и покрета свршетка налазимо историју Лаодикијске цркве. Анђео који обасјава земљу својом славом јасно је поистовећен с покретом, а не с црквом.

„О Вавилону, у време које је у овом пророчанству доведено у видокруг, објављено је: ‘Греси њезини допреше до неба, и Бог се опомену неправди њезиних.’ Откривење 18:5. Она је испунила меру своје кривице, и уништење ће се ускоро сручити на њу. Али Бог још увек има народ у Вавилону; и пре него што Га походе Његови судови, ови верни морају бити позвани да изађу, да не постану учесници у њеним гресима и да ‘не приме од зала њезиних.’ Отуда покрет који је симболизован анђелом који силази с неба, обасјавајући земљу својом славом и снажно вапијући силним гласом, објављујући грехе Вавилона. У вези с његовом поруком чује се позив: ‘Изађите из ње, народе мој.’ Ове објаве, сједињене с поруком трећег анђела, сачињавају последње упозорење које треба да буде дато становницима земље.” Велика борба, 604.

Сви пророци се међусобно слажу и сви они одређују „последње дане“ одређеније него што одређују дане у којима су пророштва била објављена. Као пример ове појаве, анђео из Осамнаестог поглавља Откривења био је и јесте представљен анђелом из Десетог поглавља Откривења. Оба обасјавају земљу својом славом када силазе. Сестра Вајт поистовећује првог анђела у књизи Рани списи.

„Исус је опуномоћио једног моћног анђела да сиђе и упозори становнике земље да се припреме за Његово друго јављање. Док је анђеол напуштао Исусово присуство на небу, пред њим је ишла необично сјајна и славна светлост. Речено ми је да је његова мисија била да обасја земљу својом славом и да упозори човека на долазећи Божји гнев.“ *Early Writings*, 245.

Тај анђеол из Осамнаесте главе Откривења сишао је 11. септембра 2001. године. То је било предочено анђеолом који је сишао 11. августа 1840. године. У шестом поглављу Исаије, Исаји су показани храм на небу и слава Божја. У трећем стиху шесте главе стоји да је сва земља пуна славе Божје. То се догађа када сиђе анђеол из Осамнаесте главе Откривења.

И после овога видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. Откривење 18:1.

Трећи стих шесте главе Исаије указује на исту историју.

И један викаше другоме и говораше: Свет, свет, свет је Господ над војскама; сва је земља пуна славе Његове. Исаија 6:3.

Sestra Vajt povezuje Isaijino viđenje Svetinje sa pokretom iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja.

„Серафими пред престолом толико су испуњени страхопоштовањем док посматрају славу Божју да ни за један тренутак не гледају на себе са самозадовољством, нити са дивљењем према себи или једни према другима. Њихова хвала и слава припадају Господу над војскама, који је узвишен и подигнут, и чија слава од скута његове хаљине испуњава храм. Док гледају будућност, када ће сва земља бити испуњена његовом славом, победничка песма хвале одјекује од једнога к другоме у милозвучном појању: ‘Свет, свет, свет, Господ над војскама.’ Они су потпуно задовољни тиме да прослављају Бога; и у његовом присуству, под осмехом његовог одобравања, не желе ништа више. Носити његов лик, вршити његову службу и клањати му се — у томе је њихова највиша тежња у потпуности достигнута.

„Виђење дато Исаји представља стање Божјег народа у последњим данима.“ *Review and Herald*, 22. децембар 1896.

Јован у десетој глави Откривења, а такође и у осамнаестој глави, као и Исаија у шестој глави, укључујући и коментар Сестре Вајт, смештају све ове приказе о томе да је земља обасјана Божјом славом у исту тачку историје. Цела земља била је сведок догађаја који су се одиграли 11. септембра 2001. године. Прогресивна историја милеритског покрета, која се окончала 1863. године, била је праслика историје када силни анђеол из Откривења осамнаесте главе силази заједно са историјом повезаном са анђеолом који је сишао у десетој глави Откривења. Са овим уводним поставкама на месту, вратићемо се процесу кушања представљеном у четрнаестој глави Књиге бројева. Након што се Мојсије заузео за побуњенике који су желели да се врате у Египат и каменују Исуса Навина и Халева, Бог прихвата Мојсијево посредовање.

И Господ рече: Опростио сам по твојој речи; али, тако био ја жив, сва ће се земља испунити славом Господњом. Јер сви они људи који су видели моју славу и моја чудеса, која сам учинио у Египту и у пустињи, и који су ме сада искушавали ових десет пута и нису послушали мој глас, заиста неће видети земљу за коју сам се заклео њиховим оцима; нити ће је видети иједан од оних који су ме разгневили. Али слугу својега Халева, зато што је у њему био други дух и што ме је у потпуности следио, њега ћу увести у земљу у коју је ишао; и семе његово наследиће је. Бројеви 14:20–24.

Историја представљена овде у четрнаестој глави Књиге бројева јесте коначни испит за древни Израил, а њихов неуспех им је обезбедио смрт у пустињи током наредних четрдесет година. Та историја је непосредно повезана са Откривењем осамнаест, јер је Бог тамо објавио да ће, „тако да сам ја жив“, „сва земља бити испуњена славом Господњом“. То је веома снажна изјава коју Бог ставља у овај историјски запис, и чинећи то Он наглашава да је историја представљена у тринаестој и четрнаестој глави Књиге бројева указивала унапред на моћни покрет анђела из Откривења осамнаест. Пошто Откривење осамнаест представља крај Божјег народа остатка, почетак Божјег народа остатка такође је приказан у одломку који разматрамо у Књизи бројева.

Дана 11. августа 1840. године, при испуњењу пророчанства о исламу другог јада, некадашњи изабрани заветни народ био је кушан Илијином поруком, за коју је управо било доказано да је тачна.

Дана 11. септембра 2001. године, при испуњењу једног исламског пророчанства о трећем тешко, некадашњи изабрани заветни народ означио је почетак суда над живима као поруке Илијине која је управо била доказана као тачна.

Илијина порука у милеритској историји била је постављена у оквиру пророчког времена. Илијина порука 11. септембра 2001. била је постављена у оквиру понављања историје. Дана 11. септембра 2001. поновила се историја 11. августа 1840, јер оба датума представљају испуњење једног пророчанства о исламу, и оба означавају силазак анђела, за кога је сестра Вајт рекла да „није нико мањи до сам Исус Христос“. Иако сестра Вајт никада не каже за анђела из осамнаестог поглавља Откривења да „није нико мањи до сам Исус Христос“, као што то каже за анђела из десетог поглавља Откривења, анђеол из осамнаестог поглавља Откривења обасјава земљу „својом“ славом, а Писмо јасно сведочи да је слава Исуса Христа та која обасјава земљу.

Оруђе суда које је у почетку довело до испита за протестанте био је милеритски покрет, представљен Илијом. Оруђе суда које на крају доводи до испита за адвентизам седмога дана јесте Илијин покрет, представљен са сто четрдесет и четири хиљаде. Симбол Илије има више од једног значења, и премда он представља Милера и милеритски покрет, он такође представља сто четрдесет и четири хиљаде.

„Мојсије на гори преображења био је сведок Христове победе над грехом и смрћу. Он је представљао оне који ће изаћи из гроба о васкрсењу праведних. Илија, који је био узнет на небо а да није видео смрти, представљао је оне који ће бити живи на земљи о

Христовом другом доласку, и који ће бити „промењени, у једанпут, у трен ока, у последњој труби;“ када „ово смртно треба да се обуче у бесмртност,“ и „ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост.“ 1. Коринћанима 15:51-53. Исус је био одевен светлошћу неба, као што ће се јавити када дође „други пут без греха на спасење.“ Јер ће доћи „у слави Оца својега с анђелима светима.“ Јеврејима 9:28; Марко 8:38. Спаситељево обећање ученицима сада се испунило. На гори је будуће царство славе било приказано у умањеном облику,—Христос Цар, Мојсије представник васкрслих светих, а Илија оних који су узнети.“ Чежња векова, 412.

Заветни народ који бива заобиђен јесте већина у односу десет према двојци. Многи су звани, али је мало изабраних. Неуспех на десетој проби заснивао се на томе да ли је зао извештај, или добар извештај о Обећаној земљи, био одбачен или прихваћен. Тако историја која је овде приказана показује да се победа или пораз у историји прогресивног испитивања заснивају на избору између две методологије које тумаче исте информације.

Свих дванаест ухода видело је Обећану земљу, али су изведена два различита закључка у погледу онога што је Обећана земља представљала. Један извештај био је покренут људским страхом, а други вером. Један је испољио жељу да се одбаци Божје вођство и да се врати у египатско ропство, а други извештај је испољио жељу да се има поверења у Божје вођство и да се крене напред у Обећану земљу.

У милеритском покрету, већина је такође изабрала да се врати у ропство Вавилона и постане његове кћери, и то је било испољавање њихове одлуке да одбаце пророчку поруку првог анђела. Верни милерити изабрали су да следе пророчку поруку првог анђела, чак и после привидног неуспеха при првом разочарању у пролеће 1844. године. Историја из Књиге бројева износи два различита „извештаја“ дванаест ухода, представљајући две различите анализе исте пророчке поруке. Године 1863, лаодикијски адвентизам није прихватио пророчку поруку; они су одбацили једну раније утврђену пророчку поруку. Године 1863, лаодикијски адвентизам вратио се и прихватио библијску методологију која се противила Вилијаму Милеру током читаве његове службе. Они који су одбацили пророчку поруку и желели да се врате у ропство били су представљени побуњеницима из четрнаесте главе Књиге бројева, који су на крају помрли у пустињи.

Број десет, када се посматра као симбол, као и код свих симбола, има више од једног значења. Његово симболичко значење мора се разумети из контекста одломка у коме се налази. „Десет“ као симбол може представљати прогонство. Може представљати кушњу. Може представљати десетоструки савез царева Европе, северних племена Израилевих и Уједињених нација. У смирнској цркви Божји народ је требало да има невољу десет дана.

Не бој се ничега што ћеш претрпети: ево, ђаво ће неке од вас бацити у тамницу, да budete кушани; и имаћете невољу десет дана. Буди веран до смрти, и даћу ти венац живота. Откривење 2:10.

Istoričari ukazuju na progonstvo koje je sproveo Dioklecijan u istoriji Smirne, jer je to bilo najžešće progonstvo u istoriji Smirne, i trajalo je deset godina. Drugi istoričari prepoznaju deset

različitih progonstava u istoriji Smirne. Kako god bilo, njih je sprovodio Imperijalni Rim, koji je u sedmom poglavlju Danila predstavljen sa deset rogoва. Tih deset careva bili su carevi, prikazani tipom Ahava koji je učinio blud sa papstvom, i bili su oruđe progonstva koje je papstvo upotrebilo da izvrši pokolj tokom Mračnog doba. „Deset“ predstavlja državnu vlast koja za Jezavelju sprovodi progonstvo. U prvoj glavi Danila „deset“ simbolizuje period kušanja.

Испитај, молим те, слуге своје десет дана; и нека нам дају поврће да једемо и воду да пијемо. Потом нека се погледају наша лица пред тобом, и лица младића који једу од јела царева; па како видиш, тако поступи са слугама својим. И он пристаде на то у овој ствари, и испитиваше их десет дана. А на крају десет дана лица им беху лепша и телом пунија од свих младића који су јели од јела царева. Данило 1:12–15.

У Четвртој књизи Мојсијевој, у четрнаестом поглављу, древни Израиљ је десет пута изазвао Бога, што представља десет кушања током извесног временског раздобља.

Него, тако жив био ја, сва ће се земља напунити славом Господњом. Јер сви они људи који су видели славу моју и знаке моје које учиних у Египту и у пустињи, и искушаваху ме већ ових десет пута, и не послушаше глас мој. Бројеви 14:21, 22.

Ако бисте на интернету потражили разумевање тога које конкретне побуне представљају девет побуна, односно неуспелих испита од избављења на Црвеном мору до десетог испита, нашли бисте неколико варијација у погледу тога који од неуспеха древног Израиља треба означити као један од тих десет испита. Тврдим да је избављење на Црвеном мору, које је изричито препознато као оно које се поклапа са 22. октобром 1844. године, почетак десет испита, и стога место одакле треба почети бројати испите који су настали од 1844. до 1863. године. Постојао је прогресиван процес испитивања који је започео 1798. године, када је књига пророка Данила била отпечаћена, и тај процес је обухватио историју порука првог и другог анђела, која се окончала доласком трећег анђела 22. октобра 1844. године.

„У Минеаполису је Бог дао драгоцене драгуље истине Своме народу у новом оквиру. Ову светлост са неба неки су одбацили са свом оном тврдокорношћу коју су Јевреји испољили одбацујући Христа, и много се говорило о томе да треба стајати уз старе међе. Али било је очигледно да нису знали шта су старе међе. Било је доказа и било је расуђивања из Речи које се препоручивало савести; али умови људи били су утврђени, запечаћени за улазак светлости, јер су одлучили да је то опасна заблуда која уклања ‘старе међе’, иако се није померао ни један колац старих међа, него су имали изопачене представе о томе шта сачињава старе међе.“

„Истек времена 1844. године био је раздобље великих догађаја, отварајући нашим запрепашћеним очима чишћење светиње које се збива на небу и које има одлучујући однос према Божјем народу на земљи, [такође] поруке првог и другог анђела и трећу, развијајући заставу на којој је било исписано: „Заповести Божје и вера Исусова.“ Једно од обележја под овом поруком био је храм Божји, који је Његов народ, љубитељ истине, видео на небу, и ковчег који садржи закон Божји. Светлост суботе из четврте заповести обасјала је својим снажним зрацима стазу преступника Божјег закона. Несмртност злих је старо обележје. Не могу се сетити ничега другог што би могло потпасти под наслов

старих обележја. Сва та вика о мењању старих обележја сасвим је уображена.“ The 1888 Materials, 518.

Дана 22. октобра 1844. године трећи анђео је дошао с поруком у својој руци.

„Како се служба Исуса окончавала у светом месту, и Он прелазио у најсветије, и стао пред ковчег који је садржавао закон Божји, послао је другог моћног анђела са трећом вешћу свету. У руку анђела беше стављен свитак, и док је у сили и величанству силазио на земљу, објављивао је страшно упозорење, са најужаснијом претњом која је икада била упућена човеку.“ Early Writings, 254.

Двадесет другог октобра 1844. године анђео је сишао с пергаментом у руци који је Божји народ требало да поједе. Доктрине „међаша“ које су потом идентификоване требало је или појести и прихватити, или одбацити и не појести. Када је стигао трећи анђео с пергаментом у руци, порука унутар пергамента представљала је шест истина провере. Тих шест провера означене су као „пролазак времена“, који представља пророчанство о две хиљаде и три стотине година; суд, представљен као „очишћење светиње“; поруке тројице анђела; „закон Божји“; „субота“; и стање мртвих, представљено као „небесмртност душе“.

Тих шест истина су, наравно, међусобно повезане, али су појединачно биле препознате као међаши. Неки можда не желе да у овај списак укључе проток времена, али је очигледно да су многи одбацили истину да је 22. октобар 1844. био истинско испуњење пророчанства. Они нису положили тај испит, што их је, наравно, спречило да се суоче са испитима који су уследили. Божји процес испитивања изнова је утврђиван као постепен процес који захтева победу над испитом који вам је најпре дат, пре него што можете бити укључени у следећи испит.

„Када смо почели да износимо светлост о питању суботе, нисмо имали јасно одређено схватање о поруци трећег анђела из Откривења 14:9–12. Тежиште нашег сведочанства, када смо излазили пред народ, било је у томе да је велики покрет другог Христовог доласка био од Бога, да су прва и друга порука биле објављене, и да је трећа требало да буде дата. Видели смо да се трећа порука завршава речима: ‘Овде је трпљење светих; овде су они који држе заповести Божје и веру Исусову.’ И видели смо исто тако јасно као што сада видимо да су ове пророчке речи указивале на реформу суботе; али у погледу тога шта је било обожавање звери које се помиње у тој поруци, или шта су били лик звери и жиг звери, нисмо имали јасно одређен став.“

„Бог је Својим Светим Духом учинио да светлост засја над Својим слугама, и предмет се постепено отварао њиховом уму. Било је потребно много проучавања и брижљиве забринутости да би се он истражио, карика по карика. Уз бригу, забринутост и непрекидан труд дело је напредовало, све док велике истине наше поруке, као јасна, повезана, савршена целина, нису биле дате свету.

„Већ сам говорила о свом познанству са старешином Бејтсом. Нашла сам у њему истинског хришћанског господина, учтивог и љубазног. Опходио се према мени тако нежно као да сам му сопствено дете. Када ме је први пут чуо како говорим, показао је

дубоко занимање. Пошто сам престала да говорим, устао је и рекао: ‘Ја сам Тома неверни. Не верујем у виђења. Али кад бих могао веровати да је сведочанство које је сестра вечерас изнела заиста Божји глас нама, био бих најсрећнији човек на свету. Моје је срце дубоко потресено. Верујем да је говорница искрена, али не могу да објасним како су јој показане те дивне ствари о којима нам је говорила.’“

„Неколико месеци после мог брака, присуствовала сам, са својим мужем, једној конференцији у Топшаму, Мејн, на којој је био присутан старешина Бејтс. Он тада још није у потпуности веровао да су моје визије од Бога. Тај скуп био је време великог интересовања. Дух Божји починуо је на мени; била сам обузета визијом Божје славе и први пут ми је био дат увид у друге планете. Пошто сам изашла из визије, испричала сам шта сам видела. Старешина Б. ме је тада упитао да ли сам проучавала астрономију. Рекла сам му да се не сећам да сам икада завирила у какву књигу о астрономији. Тада је рекао: ‘Ово је од Господа.’ Никада га раније нисам видела тако слободног и радосног. Његово лице сијало је светлошћу неба, и снажно је опомињао цркву.” Сведочанства, том 1, 78–80.

Свакако, сви ови доктринарни испити међусобно су повезани, али су то уједно и испити који се могу издвојити, и постепено су били откривани Божјим слугама. Постоје многе цркве које светкују суботу седмога дана, али одбацују вест тројице анђела. Оне одбацују истину да је суд отпочео 22. октобра 1844. године, али и даље светкују суботу. Ови доктринарни испити међусобно су повезани, али представљају шест одређених испита.

Као што је управо показао Џозеф Бејтс, морски капетан који је у потпуности познавао астрономију, прихватио је Дух пророштва, који је раније одбацивао. У децембру 1844. године, Елен Вајт је примила своје прво виђење и седми тест је дошао у покрет.

„Библија мора бити ваш саветник. Проучавајте је и сведочанства која је Бог дао; јер она никада не противрече Његовој Речи. Ако Сведочанства не говоре у складу са Божјом речју, одбаците их. Христос и Велијар не могу бити сједињени.” *Selected Messages, book 3, 33.*

Убрзо након великог разочарања, сестра Вајт је подржала један чланак који је указивао на то да је Христос 22. октобра 1844. прешао из светог места у Светињу над светињама. Она је ту публикацију препоручила „сваком светоме“.

„Верујем да је Светиња, која треба да буде очишћена на крају 2300 дана, Храм Новог Јерусалима, чији је Христос служитељ. Господ ми је у виђењу, пре више од једне године, показао да је брат Крозије имао истиниту светлост о очишћењу Светиње, итд.; и да је била Његова воља да брат К. напише изложење становишта које нам је изнео у *Day-Star, Extra*, 7. фебруара 1846. Осећам да сам потпуно овлашћен од Господа да препоручим тај *Extra* сваком светом.” *A Word to the Little Flock, 12.*

Њено одобравање односило се на Крозијеров опис Христовог преласка у Светињу над светињама, али је чланак садржавао неколико погрешних учења, укључујући и учење отпалог протестантизма да „свакодневна“ у књизи пророка Данила представља Христову

службу. Стога је написала појашњење које је најпре објављено 1850. године, а потом касније укључено у књигу Рани списи. Тамо је навела да су „они који су објављивали вапај часа суда имали исправно гледиште о ‘свакодневној’“.

„Тада сам увидела у вези са ‘свагдашњом’ (Данило 8:12) да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту, и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је владало јединство, пре 1844. године, готово сви су били уједињени у исправном разумевању ‘свагдашње’; али у пометњи после 1844. године прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и збрка.“
Early Writings, 74.

Тема „свакодневне“ у књизи пророка Данила постала је симбол повратка адвентизма методологији отпалог протестантизма у раном делу двадесетог века, а данас су теолози адвентизма одбацили исправно милеритско разумевање „свакодневне“. Оно је одбачено, упркос томе што је сестра Вајт јасно показала да су милерити били у праву када су „свакодневну“ поистоветили са сатанском силом паганизма. Они су одбацили истину о „свакодневној“ не само насупрот њеном надахнутом одобрењу да је милеритско разумевање било исправно, него и у непосредној супротности с тим што је она недвосмислено утврдила да је лажно учење које тврди да „свакодневна“ представља Христову свештеничку службу у светилишту било донето од „анђела који су били избачени с неба!“

„А ту је био и брат Данијелс, чијим је умом непријатељ деловао; и вашим умом и умом старешине Прескота деловали су анђели који су били избачени с неба.“ Manuscript Releases, volume 20, 17.

Њено дубоко одбацивање онога што адвентизам сада користи као једно од својих „јела од басана“ било је тако оштро зато што су Данијелс и Прескот узели симбол сатанске силе (паганства) и тај симбол приписали Христу (Његовој служби у светињи). То чини осам доктринарних испита.

Девети тест у историји која води ка 1863. години јесте израда друге Авакумове плоче 1850. године. Пионирска карта из 1843. године израђена је 1842, и назива се картом из 1843. само зато што је предсказивала Христов повратак 1843. године. Заповест да се изради друга Авакумова плоча дата је сестри Вајт 1850. године. Израда двеју Авакумових плоча повезује историју првог и другог анђела са историјом трећег. У биографији њеног живота и рада коју је написао њен унук, он даје преглед догађаја који су довели до израде карте из 1850. године. То чини тако што одабира релевантне изјаве сестре Вајт и у том прегледу додаје свој коментар.

„По нашем повратку код брата Николса Господ ми је дао виђење и показао ми да истина мора бити јасно изложена на плочама, и то ће многе навести да се одлуче за истину посредством поруке трећег анђела, док ће две претходне бити јасно изложене на плочама. —Писмо 28, 1850.

„У овој визији јој је такође било показано оно што ће Џејмсу Вајту дати храбрости да настави са издавањем:“

„Такође сам увидела да је било исто толико неопходно да се лист објављује колико и да весници иду, јер је весницима потребан лист који ће носити са собом, а који садржи садашњу истину, да је ставе у руке оних који слушају, и тада истина не би избледела из ума. И да ће лист отићи тамо где весници не могу отићи. —Ibid.

„Рад на новој карти отпочет је одмах, а указала се и прилика да се браћи о томе саопшти у броју часописа Present Truth који је James објавио наредног месеца:“

„Табела. Хронолошка табела виђења Данила и Јована, сачињена тако да јасно прикаже садашњу истину, сада се литографише под старањем брата Otis Nichols-a, из Dorchester-a, Massachusetts. Они који поучавају садашњу истину биће њоме у великој мери потпомогнути. Даље обавештење о табели биће дато накнадно. —Present Truth, November, 1850.

„До позног јануара 1851. године, карта је била спремна и оглашавана по цени од 2 долара. Џејмс Вајт је био веома задовољан њоме и понудио ју је бесплатно „онима које је Бог позвао да дају вест трећег анђела“ (Review and Herald, January, 1851). Неки великодушни прилози помогли су да се подмире трошкови објављивања.“ Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volume 1, 185.

Говорећи о карти из 1843. године, сестра Вајт је забележила да је била усмерена од Бога.

„Господ ми је показао да је табела из 1843. била управљана Његовом руком, и да ниједан њен део не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он желео. Да је Његова рука била над једном грешком у неким од бројки и скривала је, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Review and Herald, November 1, 1850.

Када је бележила светлост повезану са заповешћу да се 1850. године изради друга карта, она је пружила исто божанско одобрење за карту из 1850. какво је било дато у погледу карте из 1843, истовремено указујући да друге карте које су се тада израђивале нису биле прихватљиве Господу. Заповест да се изради нова карта била је сједињена са заповешћу да се штампа нова публикација.

„Видела сам да је посао прављења дијаграма био сасвим погрешан. Потекао је од брата Роудса, а наставио га је брат Кејс. Трошена су средства на израду дијаграма и обликовање незграпних, одвратних приказа који треба да представљају анђеле и славнога Исуса. Видела сам да су такве ствари биле неугодне Богу. Видела сам да је Бог био у објављивању дијаграма од стране брата Николса. Видела сам да у Библији постоји пророчанство о овом дијаграму, и ако је овај дијаграм намењен Божјем народу, ако је довољан за једнога, довољан је и за другога; и ако је једноме био потребан нови дијаграм, насликан у већој размери, свима је потребан исто толико.“

„Видела сам да је у брату Кејсу било немирно, неспокојно, незадовољно, неблагодарно осећање које је желело још један приказ. Видела сам да су ти осликани прикази имали лош утицај на скупштину. То је узроковало да у сабрању влада лак, плеваст дух поруге.“

„Видела сам да су карте које је Бог наложио повољно деловале на ум, чак и без објашњења. У приказу анђела на картама има нечег светлог, милог и небеског. Ум се готово неприметно води ка Богу и небу. Али друге карте које су начињене изазивају одвратност уму и наводе га да се више задржава на земљи него на небу. Слике које представљају анђеле више личе на зле духове него на небеска бића. Видела сам да су карте данима и недељама заокупљале ум брата Кејса, онда када је требало да тражи небеску мудрост од Бога и да узраста у благодатима Духа и у познању истине.

„Видела сам да би, да су средства која су била расипана на израду карата била употребљена да се истина јасно изнесе пред браћу путем објављивања трактата, итд., то донело много добра и спасло душе. Видела сам да се посао прављења карата проширио као грозница.“ Manuscript Releases, број 13, 359; 1853.

Она јасно изјављује да је „Бог био у објављивању карте [из 1850.] од стране брата Николса“, и да је у Библији постојало „пророштво [Авакум два] о овој карти“. Она је такође указала да су „карте“ [множина; 1843. и 1850.] које је „Бог наредио повољно деловале на ум, чак и без објашњења“. Авакум два заповедио је милеритима да учине виђење јасним на таблицама (у множини), да би онај који чита две карте могао да протрчава тамо и амо кроз Божју Реч. Божанским картама нису била потребна никаква додатна објашњења, као што је то био случај са кривотвореном картом Урије Смита из 1863. године.

И Господ ми одговори и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита. Авакум 2:2.

Десети испит је у средишту овог чланка. Поводом десет испита на које се Мојсије позива у четрнаестом поглављу Књиге бројева, јеврејски научници и други теолози износе различите претпоставке о томе које би догађаје у историји од избављења на Црвеном мору до побуне десеторице ухода они могли представљати. Побуна у тој историји пружа неколико могућих варијанти за избор, али је извесно да десети испит означава почетак четрдесет година умирања постепеним исцрпљивањем у пустињи, све док сви побуњеници који су били у добу моралне одговорности не помру.

На сличан начин неки могу негодовати због мог избора ових десет доктринарних провера, јер могу постојати варијације које изгледају боље од онога што овде излажем. Ипак, десета и коначна провера јасна је као што је била побуна десеторице ухода. То је било одбацивање седам времена из Левитске књиге двадесет шест. Постоји неколико пророчких доказа који потврђују ово поистовећење.

У следећем чланку почећемо да идентификујемо оне пророчке сведоке који потврђују препознавање да је седам времена из Левитске 26. главе десети и коначни неуспех лаодикијског адвентизма.

„Када сила Божја посведочи шта је истина, та истина треба заувек да остане као истина. Не смеју се прихватати никакве накнадне претпоставке, супротне светлости коју је Бог дао. Појавиће се људи са тумачењима Писма која су за њих истина, али која нису истина. Истину за ово време Бог нам је дао као темељ наше вере. Он Сам нас је поучио

шта је истина. Устаће један, па још један, са новом светлошћу која противречи светлости коју је Бог дао под осведочавајућим дејством Свога Светога Духа.“

„Неколицина су још увек живи који су прошли кроз искуство стечено у утврђивању ове истине. Бог је милостиво поштедео њихове животе да изнова и изнова, све до краја свога живота, понављају искуство кроз које су прошли, као што је чинио и апостол Јован све до самог краја свога живота. А носиоци заставе који су пали у смрт, треба да говоре кроз поновно штампање својих списа. Упућена сам да се тако њихови гласови имају чути. Они треба да посведоче о томе шта сачињава истину за ово време.

„Не треба да прихватамо речи оних који долазе с поруком која противречи посебним тачкама наше вере. Они сабирају мноштво библијских текстова и гомилају их као доказ око својих изнетих теорија. То се изнова и изнова чинило током протеклих педесет година. И премда је Писмо Божја реч и треба га поштовати, његова примена, ако таква примена помера макар и један стуб из темеља који је Бог одржавао ових педесет година, представља велику заблуду. Онај ко тако примењује Писмо не познаје чудесно осведочење Светога Духа које је дало силу и снагу ранијим порукама што су дошле Божјем народу.“ Selected Messages, књига 1, 161.